

Svoji sestrici Josipini.

*Na mrtvaškem odru
sredi mladih rož
spava bleda deva . . .
Skozi pajčelan
pomladansko solnce
milo jo obseva . . .
Sanja sredi rož
o pokoju vednem,
ki gomile krije,
sanja o ljubezni,
ki na nebu sije,
in o sreči sanja*

*ki na svetu ni je!
Sanja sredi rož! . . .
Sladek takšen san je,
ki na svetu širem
vsem ljudem neznan je . . .
In tam sredi rož
ona zdaj ga sanja,
in na naše boli,
naša zdihovanja
sladko se smehlja
kakor živa roža
sredi mrtvih rož . . .*

Bogomila.

Nebo se žari . . .

*Nebo se žari,
zemlja se smeje,
ptička žgoli
v cvetju vrh veje.*

*S plameni v očeh,
s cvetovi v laseh
pomlad prihaja,
poslanka iz raja.*

*In grčavi hrast
ji pokima:
„Dober dan, vsa čast,
pomlad — posestrima!“*

*In dren, trdni dren,
sicer okoren —
kako je razveseljen
in zgovoren!*

*Ha! hrast, kaj dren —
a srca živa!
Otroci, ven,
pomlad je tam ljubezniva!*

*Pomlad ljubezniva,
dober dan!
Mladost se odkriva
ti sredi poljan!*

*Daj solčnih nam žarkov,
daj nam cvetov,
daj rož, da jih nesemo
mami domov!*

Fran Žgur.

